

ЧУДА БОЖИЈА

Господа Исуса Христа

Први пут
испричана речима
оних којима је
Бог помогао

Текст • Алекса Шар Миљевик

Илустрације • Серуџа Попов

ДОБРО ДЕТЕ

ЧУДА БОЖИЈА

ГОСПОДА ИСУСА ХРИСТА

ТЕКСТ: АЛЕКСАНДАР МИЉЕВИЋ
ИЛУСТРАЦИЈЕ: СЕРЈОЖА ПОПОВ

ДОБРОДЕТЕЉ
2022.

MP
ΘΥ

ΑΓΓ
ΓΑΒ

ДОБРО ДОШЛИ У СВЕТ ЧУДА БОЖЈИХ

Драга децо, шта мислите, да ли је могуће ходати по води? Или оживети мрвог човека? Или одлетети у небо? Наравно, сви знамо да није, осим... ако се не умеша Бог, јер Богу је све могуће!

У овој књиџи ћете се срести с чудима која су се стварно десила, а чинио их је Исус Христос, Син Божји, пре и након свог васкрсења у Светој земљи, у граду Јерусалиму. Прочитаћете како је вратио вид слепоме који га је молио да му помогне; оживео умрлог сина несрећне жене која је мало пре тога изгубила и мужа и остала потпуно сама на свету; ходао по узбураном мору али и дао моћ другом човеку да и он хода с њим по води; исцелио тешко болесног кога су четворица донела на носилима и човека чији се ум помрачио па је потпуно го урлао по пустињи; прошао кроз затворена врата да би се показао Томи који није веровао кад су му причали да је Христос васкрсао. И на крају видећете како се Христос виноу у небо пред много људи, а само тренутак пре тога стајао је на земљи заједно с њима, слично као што ће с неба опет доћи на крају света.

Уроните у непрегледни свет Божјих чудеса и видећете да ако се има вере у Господа Исуса Христа, и немогуће може постати могуће.

ИСУС ИСЦЕЉУЈЕ НЕПОКРЕТНОГ ЧОВЕКА

Сви удови су ми годинама потпуно одузети. А када су моји пријатељи чули да је у наш град дошао Исус, за кога се причало да лечи све болести и чини многа чуда, одлучили су да ме однесу њему. И док су ме носили на носилима, ништа нисам осећао, иако је услед труцкања требало све да ме боли. Знали су у којој се кући Исус налази, а у једном тренутку су и потрчали јер су се плашили да не закаснимо. Ја сам само гледао у звездано небо изнад себе, а онда одједном почеше да ми у мисли долазе сви људи о које сам се огрешио и учинио им неко зло. Смењивали су се један за другим, па ми паде на ум да није ни чудо што сам оволико болестан после свог зла које сам причинио другима. Јер знао сам да се зло враћа злом. Тада се у себи из свет срца помолих Богу да ми опрости.

Одједном стадосмо. Подигох мало главу, једино сам њу и могао помало да померам, и видех мноштво испред куће у којој је био Исус. Није се никако могло проћи до врата. Моји пријатељи се само погледаше и један рече: „Идемо на кров.“ Пришли смо кући са задње стране јер тамо није било људи, па су се двојица попела на раван кров и направила рупу на њему. Онда су прихватили носила те се убрзо сви нађосмо на плочи крова. Док смо се провлачили кроз рупу на крову, помислих: „Какви су ово људи, колико се труде, како само верују да ће ми Исус помоћи.“

Одозго се видео Исус како беседи у соби дупке пуној људи. Пријатељи ме спустише у просторију, а када нас људи приметише, полако се размакоше да нас пропусте. Донесоше ме и спустише испред самог Исуса. Он погледа прво мене, па оне који ме донеше. Из очију му је избијала велика топлина и љубав. Одмах је схватио колику су веру у Њега имали ови који су ме Њему донели.

Тада се окрете мени и рече: „Човече, опраштају ти се греси твоји!“¹ Заледио сам се на те речи. Као да је знао да сам се мојих најгорих злочинења сетио само неколико минута пре овог сусрета. Знао сам да сам због њих овако тешко болестан, али нисам веровао да ми Бог све то зло може опростити. И сада чујем баш речи којима ми Исус опрашта грехе. Али како Он може...?

И као да моје мисли наставише људи у тој соби, велики познаваоци Божјег писма и закона, јер чух иза себе жамор: „Како он може отпуштати грехе!? Ко може опраштати грехе осим једини Бог!?“² Тад погледах Исуса и поново видех његове очи пуне топлине. Он прекиде жамор и обрати се свима: „Шта је лакше рећи, опраштају ти се греси твоји? Или рећи устани и ходај? Него да знате, Син Човечији има власт да на земљи опрашта грехе“.³ Онда се окрену мени: „Теби говорим, устани, узми одар свој и иди дому своме“.⁴

Те рече ме опржише као ватра. Зар да устанем ја који годинама лежим. Моја рука ништа не осећа годинама... Не осећа? Како!?!... Па... осећам под руком нешто... осећам носила под собом... Ја осећам... Осећам!!! Покушах да савијем ногу у колену, ногу која је годинама лежала као бачена крпа, и она се... помери... после толико година се помери!!! Подигох се полако на лактове и почех да устајем. Ноге и руке су ми биле слабе од дугог лежања, али устадох. Ја стојим! Ја стојим!!!

„О Боже мој, Боже мој, хвала Ти! О Исусе Сине Божји, хвала Ти!“, у себи се помолих из дубине срца.

Сви у соби су викали. Неки падоше на колена. Погледах пријатеље који су ме донели, плакали су од среће. Окренух се ка Исусу, па немајући снаге за више, падох на колена пред Њим и пољубих му руку. Онда устадох очију пуних суза, погледах још једном свог Спаситеља, подигох носила на којима су ме донели и изађох напоље.

На својим ногама!

1-4, Нови завет, Лука 5, 20-24

1213

ВАСКРСЕЊЕ СИНА НАИНСКЕ УДОВИЦЕ

ПОСМАТРАО САМ С НЕ ПРЕВЕЛИКЕ ВИСИНЕ КАКО ПОГРЕБНА ПОВОРКА С МОЈИМ ТЕЛОМ ПОЛАКО ПРОЛАЗИ УЛИЦАМА РОДНОГ МИ ГРАДА НАИНА. МНОГО ЈЕ ТУ МОЈИХ РОЂАКА И ПРИЈАТЕЉА, НИСУ МЕ ЗАБОРАВИЛИ. „Хеј, ту сам!“, повиках, али глас није излазио из мојих груди. Не виде ме. Не чују ме...

Ено и мајке! Плаче. Гледао сам је како ослоњена на руку своје пријатељице из детињства, погрбљена у жалости, спорим кораком иде иза носила с мојим телом. И плаче, неутешно плаче. Пре неколико година смрт је однела мога оца, а ево сада мајка остаје и без мене. Тако ми је било жао ње. Остала је сама.

Ево их већ код капија градских, мало изван зидина је гроб у који ће метнути моје тело. Шта је то? Велика група људи изненада уђе кроз капије градске. Човек, очигледно вођа, показа им руком да стану и помере се како би спровод несметано прошао. Он је очима пуним саосећања гледао час у моју мајку, час у моје тело на одру. Лице му се још више растужи и он закорачи пред поворку. Сви изненађено стадоше! Он приђе мојој мајци и ја, као из даљине али јасно, чух: „Не плачи!“⁵ Тада приђе мом телу на одру и одлучно рече: „Момче, теби говорим, устани!“⁶

5-6, Нови завет, Лука 7, 13-14

ΙC
XC

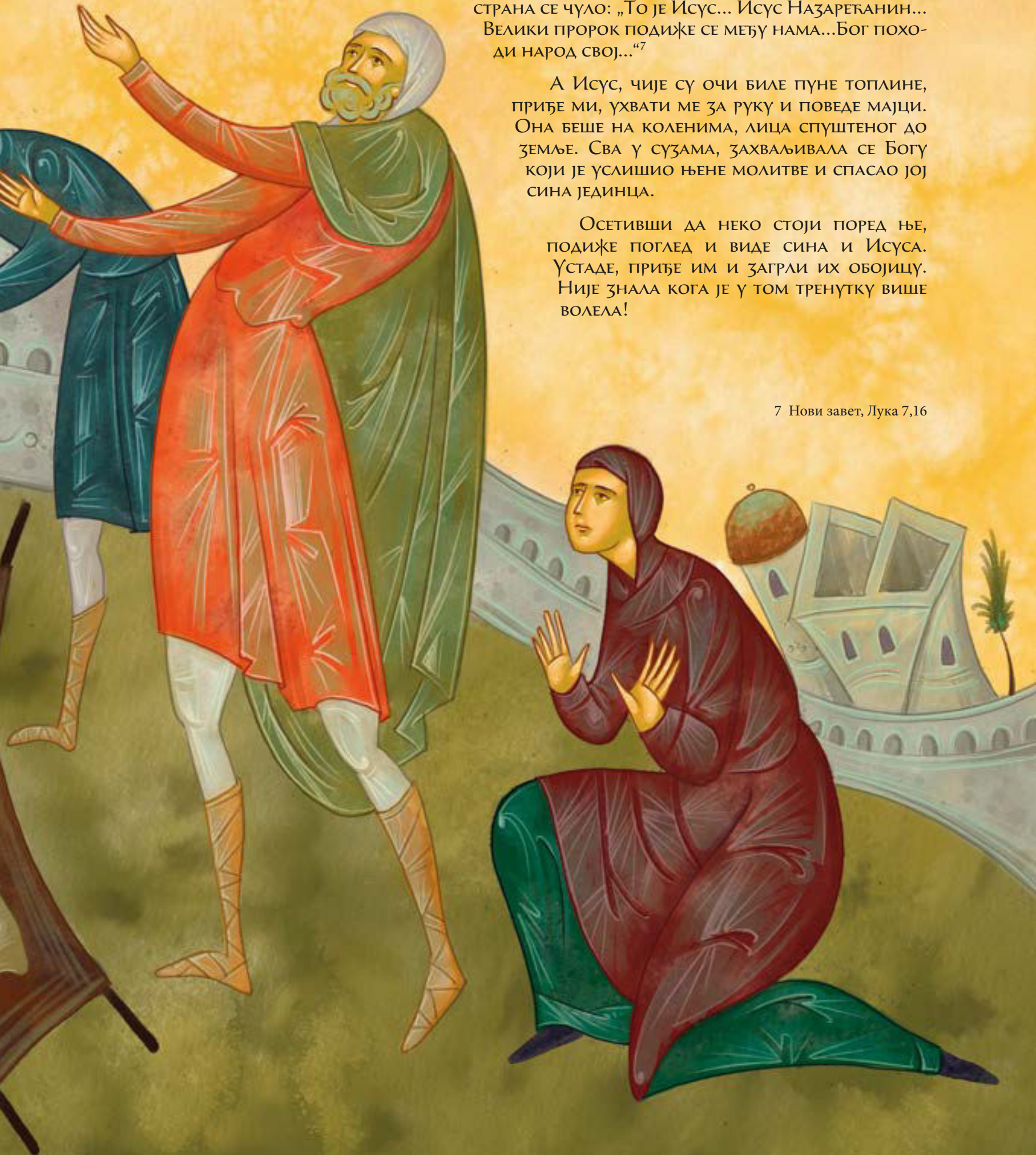
У том тренутку осетих да више нисам сам. Видех анђела с белим крилима како ми прилази, без речи ме узима за руку и води доле ка мом телу на одру. Када приђосмо јако близу тела, он се одвоји од мене, а мој дух уђе у моје беживотно тело.

Када сам отворио очи, видех сунчано плаво небо изнад себе. Хтедох да устанем и око себе зачух гласове силног изненађења. Усправих се и седох. Око мене су били забезекнути људи, неки беху на коленима, гледали су час у мене, час у човека који ме је васкрсао. Са свих страна се чуло: „То је Исус... Исус Назарећанин... Велики пророк подиже се међу нама... Бог походи народ свој...“⁷

А Исус, чије су очи биле пуне топлине, приђе ми, ухвати ме за руку и поведе мајци. Она беше на коленима, лица спуштеног до земље. Сва у сузама, захваљивала се Богу који је услишио њене молитве и спасао јој сина јединца.

Осетивши да неко стоји поред ње, подиже поглед и виде сина и Исуса. Устаде, приђе им и загрли их обојицу. Није знала кога је у том тренутку више волела!

7 Нови завет, Лука 7,16

ЧУДА БОЖИЈА

ГОСПОДА ИСУСА ХРИСТА

ПОСТАНИТЕ СВЕДОЦИ НЕВЕРОВАТНИХ А ИСТИНИТИХ ДОГАЂАЈА
ВИЂЕНИХ ОЧИМА ОНИХ КОЈИМА ЈЕ БОГ ЧУДЕСНО ПОМОГАО.

ЧИТАЈУЋИ ОВУ БОГАТО ИЛУСТРОВАНУ КЊИГУ И САМИ ОСЕТИТЕ КАКО СУ
СЕ ТИ ЉУДИ ПАТИЛИ У БОЛЕСТИ, СТРАХОВАЛИ И ТУГОВАЛИ, А КАКО СУ
СЕ РАДОВАЛИ КАД ИМ ЈЕ ИЗНЕНАДА ХРИСТОС ПОМОГАО.

ОСЕТИТЕ ЗАХВАЛНОСТ И СРЕЋУ СЛЕПЦА КОЈИ ЈЕ ПРОГЛЕДАО, РАДОСТ
ОЖИВЕЛОГ ДЕЧАКА И ЊЕГОВЕ МАЈКЕ, УСХИЋЕЊЕ АПОСТОЛА ПЕТРА ДОК
ЈЕ ХОДАО ПО МОРУ КАО ПО СУВОМ, ПАРАЛИЗОВАНОГ КОЈИ ЈЕ С НОСИЛА
УСТАО, БЕСОМУЧНИКА ЧИЈИ СЕ УМ РАЗБИСТРИО...

ИЛИ ВЕРУ И ПОНИЗНОСТ НЕВЕРНОГ ТОМЕ КАД ЈЕ СРЕО ВАСКРСЛОГ
ИСУСА КАО И ОНИХ КОЈИ СУ ГЛЕДАЛИ КАКО СЕ ХРИСТОС НА НЕБО
УЗДИЖЕ.

ISBN-978-86-81560-08-2

9 788661 560082

